

A hárs

A madarak,
magánhangzók itt maradt ékezetei
a dalszövegből,
szélnyomta gallyzatán az oldalt nőtt hársnak;
s a pázsiton egy test lenyomata.
Schöne sanc diu nahtegal.

És mi énekelhető el ebből annak, ki
Walther von der Volgelweide
csendjére szomjas,
s mi annak, ki nem érzi a különbséget
a surrogó begytollak pirosa
és a tavaszi lomb zúgásának zöldje között?
Vagy annak akár, aki teremtője karzatán
tapossa a viharpedált?
Schöne sanc diu nahtegal.

Ez talán?

Mely az úrön kívül itt maradt nekünk?
Középutt a semmi a középkori képben.
Mindent, ami érzékelhető,
kifűtt a szél.

De hívó szemem rábukkan
a hárs alatt az oldalán heverő költőre,
ki saját fülére zsugorodott,
hogy csak azt hallja a történekről,
amit ott énekel őbenne
a fülemüle,
vagy más szóval,
a csalogány.

Nosza...

Nosza, szemlélem az újabb éjszakát.
Foltozzam-e még tovább, vagy nyúzzam csak,
ahogy nyulat szokás? És merre hozzá
a humorforrás? Mert a feladat, az
egyre szaporodik. (Szükségtelen
ismételnem a hasonlatot.)
Görbülnek a rudak, megannyi
mutatóujj, utalva mind önmagára,
ahogy a fraktálok színes csigái,
bármely tett szivárvány-égboltja
megbújva a szemfenéken. A baj
lehetne jóval nagyobb. Vagy rosszal.
Kockásabb Sraffos. Hálós. Pöttyökből
összerakott. Szoknya. Nézem, hosszan,
szívem, hogy hozzá szokna, nehezülve,
rendeltetésszerűen... És akkor
reggelre sem a tegnapnak, sem a reggelnek
semmi súlya, eshetek kétségbe
a szilárd padló helyett, jövőm foszlik,
akár a vattacukor, fogamnak
fázik a nyaka, céloom mintha törekvésem
letörése volna – költeményemnek
hadd hulljon a hőse?

Vannak pillanatok...

Vannak pillanatok, amikor
megszólalnak a békák. Hol éjjel,
hol egy más napszakban, a mezőkön,
hol a híd alól vartyognak,
hol a versből, hol a görögök
alvilágából. És hol az a mondat,
amelybe belefoglalva a mozgókép,
amely győzi a tempót a kórusaikkal?